

ЖОВТЕНЬ 2023/2024 р.

2

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Андрій Дурунда

Струни осені

Прийшла вже осінь,
Листок шепоче стиха
Прийшла вже осінь,
Сльозами плаче стріха.

...І тополенька під вітром
Припадає до землі,
А над поріділим лісом
Пролітають журавлі.

Серце кожної пташини
Жаль великий огортає,
Обливається гіркими,
Смуток душу ріже-крає.

Журавлики молоденькі,
Прошу, не журіться,
А весною, в дні тепленькі,
Знову поверніться.

Розмалюй.

На обкладинці журналу ху-
дожня фотографія Ладислава
Цупера.

Жовтень

Подивись: на видноколі
Мов змінилися ліси.
Хто це їх у жовтий колір
Так барвисто покрасив?

А маляр цей – місяць Жовтень –
У відерцях чарівних
Жовту фарбу перебовтав
І розбризкує по них.

Микола Сингаївський

Осіння гра

Чи знайдеться на нашій милій Україні ліс, в якому б не зустрілася вам білка? Певне, нема такого лісу, нема такого саду, в якому б не водилося оце миле звірятко. Де лісова гілка – там і білка.

Восени в білки особливо багато клопотів. Треба на зиму грибів насушити. Запастись горіхами, жолудями, шишками. Дупло вимостити, утеплити, впорядити, замаскувати.

Пізніше, коли на землю впадуть заморозки, їй треба міняти шубку.

Білка скидає перед зимівлею руду шерсть, одягаючи сіру, теплішу, м'якішу, пухкішу шубку.

Ще завіюють сніги, загудуть завірюхи. Білка сховається в дупло, вкриється пуховим хвостом і чекатиме відлиги. А доки не чути заморозків, білка розважається.

Чи знаєте ви осінні білчині ігри?

Граються білки у 'схованки. Граються самі з собою, з променем – зайчиком.

Грається білка з білкою.

Сковзне промінь по дереву – білка за ним. Промінь на гілку – білка за променем. Зверху-донизу. Знизу-догори. Хто кого ловить – не втямиш. І не стомиться білка-стрибунка. І не прощається з осінню. Сонце на гілку – білка за ним. Білка на другу, сонце – за нею.

Лист за листом – осінь кружляє понад землею.

Білка безжурно у схованки грає. Білка на зиму горіхи збирає.

Грається променем, грається листом.

Не розлучається з нашим дитинством.

«Не той дурний, хто не знає... але той, хто знати не хоче».

(Григорій Сковорода (1722-1794) – український філософ, поет, педагог).

Чи знаєте ви, що...

Національний банк України ввів у обіг пам'ятні монети «Український борщ» номіналом 5 та 10 гривень, Дизайн був розроблений заслуженим художником Миколою Кочубеєм. Монета зображує господиню в українському вбранні під час приготування борщу. Нагадаємо, що ЮНЕСКО внесло український борщ до Списку нематеріальної культурної спадщини, яка потребує негайної охорони.

Лідія Повх Жабка

Журилась під осінь
малесенька жабка:
– Уже потемніла
у соняха шапка
і жовтими стали
листочки у клена,
а я ще й досі
зелена-зелена...

Зацікавлення українською мовою

З кожним днем українською мовою цікавляться дедалі більше людей.

Про неї дізнаються чимало фактів, про які не знали раніше.

Ведучі всіляких свят створюють конкурси на знання української мови. Це стає топовою розвагою серед гостей.

Найдовше слово в українській мові налічує 38 літер. Йдеться про назву хімічної речовини «а-фторсульфо-нилоксиалканперфторкарбонова кислота». Цю довжелезну конструкцію дослідники знайшли в журналі «Хімічна промисловість України».

Найдовша аббревіатура в українській мові містить 11 літер – ЦНДІТЕДМТП. Розшифровується як Центральний науково-дослідний

інститут інформації і техніко-економічних досліджень з матеріально-технічного постачання.

Сучасна українська мова має у своєму словнику близько 256 тис. слів. З них першими записаними вважають «мед» та «страва». Це зробив у 448 р. н.е. візантійський історик Пріск Панікійський в одному з документів, коли гостював в таборі Аттілі на теренах сучасної України.

Найбільше слів в українській мові починається на літеру П. Стосується це, зокрема, і прізвищ. Найменш уживана – літера «ф», її вживають переважно в запозичених словах.

Слово «бити» має аж 45 синонімів. Почитати їх можна у Короткому словнику синонімів української мови.

Ніна Бурик

Листя

З листя золотого ми вінки сплітали,
Листок до листочка гарно добирали:
Липове – жовтеньке, з клену – червоненьке,
З білої берези листячко кругленьке.

«Коли ти не озброїшся проти нудьги, то стережися, аби ця тварюка не спихнула тебе не з мосту, як то кажуть, а з чесноти в моральне зло. То навіть добре, що Діоген був приречений на заслання: там він узявся до філософії».

(Григорій Сковорода).

У СВІТІ КАЗОК

Система персонажів казки досить розгалужена. Тут доречно згадати чарівні казки про тварин, де стереотипно лисиця вважається хитрою, кінь – благородним, собака – вірним. Казки про тварин – царина алегорій та висміювання людських вад. Зазвичай тут різко виділений соціальний підтекст. Це надає таким оповідам особливого колориту. Тут простежуються бачення народу міжкласових відносин та інших соціальних явищ. Серед казок про тварин можна визначити «Рукавичку», «Хитрого зайця», «Котика й Півника» та багато інших.

Добірка чарівних казок – то своєрідний двобій людства з темними силами. Саме з них ми черпаємо уявлення про звичаї, вірування, традиції та обряди.

споживаємо лише те, що дає ліс.

Чоловік скуштував усього і, втамувавши голод і спрагу, ліг на ліжку з бересту, де спати було м'яко, як на перині.

– Буде ліпше, коли я тебе проведу, а то знову заблукаєш, – сказав ранком дідусь.

Старий надів берестового капелюха, взув луб'яні постоли і накинув каптан із деревної кори. Дідусь був такий, що здалеку скидався скорше на дерево, ніж на людину.

Прощаючись, бабуся передала мисливцеві коробочку з березової кори для його дружини.

Вирушили в дорогу. Дідусь ішов так швидко, що мисливець, хоч був молодший од нього, ледве бігцем устигав за ним. Побачив дідусь, що його гість зовсім захекався, й усміхнувся:

– Це ще й нічого! Я можу й швидше ходити!

Вийшли на узлісся, і старий мовив:

– Далі йди сам. А мені не можна: я – лісовик.

І дідусь зник так швидко, що селянин не встиг подякувати йому за гостинність.

Господар прийшов додому і дав жінці берестяну коробочку. Та повертіла її в руках і викинула у вікно.

Під вікном, де впала коробочка, звелися три яблуньки. Вони росли так буйно, що вже наступного року їхні віти аж угиналися від медових плодів. Це був подарунок лісовиків.

Лісовик

(Естонська народна казка)

У селянську садибу, що стояла край лісу, внадилася лисиця краси курей. Що не робили – нічого не допомагало. Врешті господар закинув рушницю за спину і пішов шукати злодійку. Скоро чоловік помітив лисячий слід і по ньому прийшов до нори. Хитрунка хотіла втекти через запасний хід, але куля наздогнала її. Чоловік перекинув лисицю через плече та й пішов додому.

Раптом він побачив зграю тетеруків. Узяв їх на приціл і вже хотів стріляти, але подумав: «Що я з них матиму? Та й тетеручата ще малі, хай ростуть».

Пішов мисливець далі. Коли бачить – диває глухар з пораним крилом, ніяк не може злетіти. Чоловік хотів узяти птаха як здобич, але пожалів: «Що мені з цього однокрилого, хай краще одужує».

Що далі він ішов – ліс густішав, дорога ставала якоюсь чужою, дивною. Виліз мисливець на верхівку ялини поглянути, чи не видно де хати, а навкруги ліс, як море. Стемніло, і чоловік занепокоєно присів на пеньок.

Несподівано він побачив, як між дерев зблиснув вогник. Зрадив мисливець і пішов на той вогник.

Невдовзі він уже був біля старої вкритої мохом хатинки.

Двері відчинились, і на порозі став дідусь у високому капелюсі з бересту і з білою, з прозеленню, бородою.

– Не бійся, синочку, – мовив він привітно, – заходь, я знаю, що ти заблукав. Можеш у нас і переночувати.

З острахом ступив чоловік у дивний дім. Біля вогнища пряла бабуся, але кужіль її була не з льону, а з лубу. І вбрання їхнє було не з тканини, а з тонісінького бересту.

Чоловіка все це надзвичайно здивувало.

– Тепер сідай на лаву і спочинь, – мовив сердечно дідусь, – Ти сьогодні здорово находився. Ти пожалів моїх тетеручат і змилювався над покаліченим глухарем – спасибі тобі за це. Ти покарав лисицю-хитрунку, але це невеликий гріх. Руда завжди була ворогом пташенят.

Тим часом бабуся подала вечерю й запросила чоловіка підвечеряти. На столі були яблука, чорниця й суниця, малина й морошка та великий березовий кухоль квасу.

– Їж, їж, – припрошував старий. – Ми живемо в такій глушині, що

Андрій Дурунда

Надвечір'я

Впало надвечір'я
На моє село.
За круте міжгір'я
Сонечко лягло.

Небо спохмурніло,
Тиша иалягла...
Звідкілясь несміло
Пісня попливла...

Ніби пташка рання,
Що до нас летить...
То чиєсь кохання

З ніччю гомонить...

Йосиф Шелепець

Зажурився кіт

Зажурився Кіт
серце тиснуть болі:
вчитися не хочуть
кошенята в школі.

Лізе плотом Кіт,
хмурить сиві брови:
до множин нема
у кошенят любові!

Як же отакі
в світі розберуться?
Люди із незнайків
тільки насміються.

Наче хмара, Кіт.
Спину гнуть турботи:
що ж то вийде з кошенят
без охоти?

Перший сніжок за ніч накрив землю.

Ще звечора вона була сіро-чорна, а тут стала біла-біла.

Забачивши це грандіозне перетворення з вікна квартири, трирічний Андрійко відразу просився погуляти у двір.

Спочатку сидів на санках, синіми очима захоплено дивлячись на білу красу. Потім захотів піти по свіжому снігу сам.

Ступив кілька кроків, озирнувся – і аж засяяв, побачивши відбитки своїх чобітків. Довго вдивлявся у них з таким здивуванням, ніби це ступав якийсь інопланетянин.

– Сліди-и, – стиха проговорив. Це тривало якусь мить.

А мені подумалось: «Синку, це так символічно, що вдивляєшся у свій поки що такий маленький шлях, який здолав.

Андрій Дурунда

Сліди на снігу

Якби ти, як виростеш, так же уважно вдивлявся у пройдене

тобою. Адже дорога стелитиметься не завжди вся у білому та ще й рів-

енько. Бо складна штука під назвою Життя...».

«Русалки» Тетяни Житнян.

З КНИЖКОВОЇ ПОЛИЦІ

Йосиф Шелепець – педагог вищої школи, літературознавець та мовознавець, письменник – поет і прозаїк.

Йосиф Шелепець народився 23 липня 1938 року в одному з давніх центрів духовного життя краю, селі Ладомирова Свидницького округу Пряшівського краю. Школу закінчив у сусідньому селі, Нижньому Верлиху, гімназію – у Свиднику (1955), вищу філологічну освіту здобув на філософському факультеті Університету П. Й. Шафарика в Пряшеві (1959), де тривалий час працював асистентом.

В літературу ввійшов у студентські роки на шпальтах україномовної періодики Чехословаччини. Окремими книгами видрукував збірки поезій «Що в серці моему» (1961), «Схили і вершини» (1988), збірку оповідань «Листопад» (1967), книжки творів для дітей «Квіти» (1964) та «Що говорить сонце» (1984).

Нещодавно появилася нова збірка його оповідань – «Оповідання з правої долоні»

Нагадаємо, що він автор літературознавчих і мовознавчих видань: «Олександр Духнович, Творчість» (2016), «Із процесів взаємодії і взаємопізнання» (2019), «Історія дослідження південно карпатських українських говорів».

Йосиф Шелепець

Спекотний серпень

(Уривок)

Надворі спека, і нам ніяк не сидиться дома. Хто б всидів у хаті чи на подвір'ї, коли сонце поволі доходить до середини неба і палить-пригріває та коли й ні листочок не дереві не поворухнеться, бо немає ні найменшого вітру. У такий час ми збираємось ватагою і домовляємося куди йти і що нам робити. Мені б хотілося, щоб ми ішли до Ялинок. Там за першим потоком височіє між деревами стара груша-дичка, солодкі плоди якої давно уже дозріли. Вони самі падають у траву, і їх тільки збирати. Але хтось зауважує, що їх, напевно, уранці визбирав хтось із пастухів і нам нічого не залишилось. В такому разі нам слід буде груші збивати палицями або обкидати гілляки кипачами, і ще невідомо, чи нам вдасться які-небудь груші збити. Це нам не підходить. Після короткої

наради гуртом відходимо до річки. Минаємо сільський міст, під яким потік давно висох до самого дна, проходимо попід старими високими вербами і через поле, на якому пасуться чийсь гуси, виходимо до річки.

Річка у нас невелика. Проте знаходяться у ній місця, в яких вода сягає дорослому по шию.

Річка стає нашим раєм. Пробравшись через бід, ідемо рівниною проти течії і добираємось до нашого улюбленого місця купання.

«Кажуть сьогодні люди мало читають поезію. Невже нинішні люди емоційно тупіють? Годі ж кому потрібне оте майбутнє суспільство, навіть найдосконаліша його модель, новітній храм, якщо людина увійде в той храм духовно убогою, не здатною почувати глибоко, любити так, як любили раніше? Адже життя – це найперше любов».

(Олесь Гончар, український письменник).

Йосиф Шелепець

Пташечка

Як я по гриби ішов,
Пташечку малу знайшов.
У траві вона лежала
І крильцями тріпотала.

Обійшов я синій ліс,
В дім цю пташечку приніс
І замкнув у клітку тісну:
– Заспівай мені ти пісню!

Пташечка ця вигляда,
Наче плаче: – Ой, біда! –
Відімкнув я швидко клітку
І звільнив свою знахідку.

Пташка стрибнула на дах
І, забувши про весь жах,
Лиш крильми затріпотала
І на волі заспівала.

Йосиф Шелепець

Оповідання з правої долоні

Спілка українських письменників

Словаччини, Пряшів

European Union 2023

З ПОШТОВОЇ СКРИНЬКИ

Шлях у світ книжки

Український письменник Словаччини **Йосиф Шелепець**, який нещодавно відзначає свій життєвий ювілей, був гостем програми «Невідомі відомі», яку підготувала Регіональна рада СРУСР у співпраці зі Спілкою українських письменників Словаччини. Зустріч відбулася 4/го жовтня 2023 р. у Словацько-українському культурному та інформаційному центрі в Пряшеві.

Письменник розповідає про своє дитинство, про роки навчання, своє відношення до літератури.

Складовою цієї імпрези була і презентація його нової збірки оповідань – «Оповідання з правої долоні».

Квіти для ювіляра.

Ведуча програми Єва Олеар та письменник Йосиф Шелепець.

Йосиф Шелепець

Мама

В небі зіронька горіла,
Мерехтіла, пломеніла,
Пломеніла і упала.

А мамуся угледіла
І чогось засумувала.
Певно, молодість згадала.

Бо як зірка ця, погасли
Роки мамині прекрасні
У турботах, у труді.

Роки мамині молоді.

Програму збагатив виступ юних музикантів – Юлії та Ніколаса Корманік.

Йосиф Шелепець

Осінь

Покинуло літо Карпати
Полинуло десь в долину.
Не чути вже пташку співати
Про теплу розкішну весну.

Не чути у цілому краї
Не пахнуть вже більше квітки.
І вже не тріпочуться гаєм
Зелені кленові листки.

Валентина Юрченко

Лісові музики

Що за диво? У ліску,
На зеленому горбку,

Де берізки невеликі,
Там зібралися музики,

Лісовий квартет створили
Й інструменти поділили:

Цап узяв собі цимбали, –
Змалку він музика вдалий,

Мавпа скрипочку тримає,
Тонко грає-виграє,

Тне ведмідь на контрабасі,
Зареве – і гра вдалася.

А осел у буйнім стані –
Б'є та й б'є по барабані.

Хто як вміє, так грає
Ні на кого не зважає!

Гава і собі присіла,
Роззявляє дзьоб щосили.

– Знаменитий буде джаз,
Як співатиму у вас!

Лісом котиться луна,
Гра музика голосна,

Вмовкли всі пташки нараз
Заглушив усіх той джаз!

Остап Вишня Любіть книжку!

Не дуже любив книгу Василько. І не дуже чемно з нею поводився.

...От одного вечора ліг він спати та й узяв книжку перед сном почитати. А Василько знав, що, як лежачи книжку читати, псується зір і псується книжка. Лежить Василько, читає і задрімав. А книжка – бух на підлогу. Аркуші в книжці й пожмакалися. Добре заснув Василько, так кріпко, що й од «бух!» не прокинувся.

І сниться Василькові, що він сам книжка.

От бере його, книжку-Василька, Оленка, що теж не дуже поважає книжку, бере, читає і водночас обідає. Борщ із ложки – кап та й на Василька-книжку. Йому пече, йому неприємно, що на нього борщ капає, та нічого не вдіє Василько, бо він книжка.

А потім ухопили Василька-книжку Миша й Вова та давай на ньому різні дурниці писати: «Читав Вова», «Цікава книжка», «Колька-дурак» – отже понаписували. Так ніби хтось у грязюку перо

вмочив та й бруднить, грязнить Василька– книжку.

А потім позакладав якийсь мара ло-художник у книжку пензлі...

Далі ще гірше!

Оленка почала Василька-книжку ножицями різати – малюнки вирізати... Болить Василькові, аж «рятуйте!» хоче крикнути...

Тільки-но Оленка ножиці прийняла, як хтось гарячого праса поставив на Василька-книжку. Горить Василько-книжка, дим із нього йде! Пече йому...

Уже Василько-книжка не книжка, а саме шмаття, в яке загорнула Оленка свій сніданок!

Так гірко та так боляче зробилося Василькові, що він аж прокинувся!

– Ой, що зі мною зробили?!

А потім, здогадавшись, що то був тільки сон, зітхнув легше.

А зітхнувши, подумав та й гасло про книжку склав:

– Бережи книжку – це твій друг!

І ніколи вже не псує Василько книг та й товаришів соромить, коли хтось із них не береже книжку.

Роман Завадович

Ішла собі осінь тиха...

Матінка Осінь полями іде,
Тройко хлоп'яток з собою веде:
Вересень, Жовтень старшенькі,
А Листопад ще маленький.

Вересень каже: «На полі, в гаю
Я подарунки усім роздаю:
Повні грибів мої жмені,
Яблука маю в кишені»,

Жовтень говорить: «А я, погляди,
В жовту одержу вдягаю сади,
З мряки заслону розстелю,
Сонце вкладаю у постелю».

А Листопад: «А я и тихим плачем
Землю поллю безконечним дощем,
Листя стрясу з деревини,
Вистелю гори й долини».

Матінка Осінь полями іде,
Тройко синочків за руку веде.
Дивляться діти з кімнати:
«Час нам Зиму зустрічати».

Калино-малино, чого в лузі стоїш

Калино-малино,
Чого в лузі стоїш,
Чого в лузі стоїш,
Чом не процвітаєш?

Чого в лузі стоїш,
Чом не процвітаєш?
Чи жарі боїшся,
Чи дощу бажаєш?

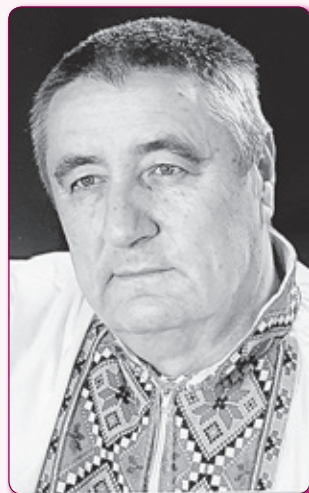
Жарі не боюся,
Дощу не бажаю, –
Кого вірно люблю,
За тим посихаю.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Андрій Дурунда

Андрій Дурунда (народився 5 листопада 1956 в селі Рєкіти Міжгірського району Закарпатської області) – український письменник, член Національної спілки журналістів України та член Національної спілки письменників України.

Після відмінного закінчення Голятинської середньої школи у 1974 році поступив на українське відділення філологічного факультету Ужгородського державного університету, яке закінчив у 1979 році.

Як наголошує доктор філологічних наук, професор, літературознавець Микола Зимоля, «творчість Дурунди націлена на утвердження морально-етичних засад, критеріїв совісті, честі, добра, звернена до фольклору Закарпаття». (Енциклопедія Сучасної України. Том 8, стор. 549, Київ, 2008).

Він автор книг: «Не карай самотністю» оповідання, «Невидимі пута» – повість, «Сльозинка на зеленім листку» – повість у новелах, поезії, дорожні нариси, «Сльози Святої Марії» – роман, «Замах на Паганіні» – нариси, «Дерево на вітрах» – художньо-документальний роман, «Художник і бунтар, або Вічний Дон Кіхот» – документальна повість-монолог, «Вікторія регія» – повість, «Відкрите серце» – художньо-документальна повість, «Сім янголів затрубили...» – новели та оповідання, «Чаша» – новели, оповідання, вірші.

Лауреат Міжнародної літературної премії «Кredo Івана Франка» (США), лауреат Міжнародної літературної премії ім. Вільгельма Маггера (Німеччина), лауреат Всеукраїнської премії ім. Богдана Лепкого. Тричі відзначений обласною закарпатською літературною премією ім. Ф. Потушняка.

Андрій Дурунда

Казка осінньої гори

...Вершини одягалися у не-описанну жовто-гарячу оде-жу-красу.

Андрійко уперше навідав-ся до своєї 93-річної бабусі в гості, яка жила у високих го-рах.

Ми вийшли на крутий ко-согір, де росла шовкова густа отава. Післяобідньої пори було ще тепло.

Стежинкою, що вела увись, він сам йти не хотів. Бо на ру-ках воно легше.

За всеньке його життя йому ще ніколи не доводилося бу-вати у такому чарівному під-небесі. Під його ніжки досі стелилася тільки рівнина. А тут – височини до самих не-бес...

– Го-оли, – не вмючи вимо-вити літеру «р», захоплено аж видихнув Андрійко, незмиг-но дивлячись на зелені вер-ховини, що пообступали до-вкіл. Малий стояв на великій вершині незрушно, як статуя. Мабуть, цієї миті набирався в них незбагненної сили святої отчої землі, духовно порідню-вався з цими горами-просто-рами, в яких народжувалися й жили його діди-прадіди...

Аж завмер від здивування. «Від такої аж божественної краси справді можна очма-нітим, як від столітнього за-пашистого вина», – думалось мені.

Здивуванню дитини не було меж.

Враз ніби прокинувся й стрімголов, з радісним кри-ком побіг схилом. Ноги легко несли його. Ми по черзі – за ним. Наздоганяли, несли нагору, а він – знов униз. І з шумним сміхом падрв у за-

пашну отаву, як у зелену за-пахущу казку.

Втримати його було неси-ла. Мабуть, невмирущий дух неспокійних і енергійних предків прокинувся в ньому.

Ми змучилися. Але малий і не думав заспокоюватися. Він летів і летів, як верховин-ський вітер.

– Андрійку, – даремно бла-гала ненька. – Не можна так багато бігати. Буде бібі, себто боляче.

А він і на гадці не мав за-спокоюватися. Спітнілий, але такий радісно-збуджений, рум'яний, такий щасливий, як ніколи.

Ми всі вже змучилися і дихали важко, як циганські міхи.

«Дитинко, дитинко, – ду-малось мені, дивлячись на невгамовного. – Легко йти вниз. Угору – важко. Станеш, Бог дасть, дорослим і самому треба буде карабкатися вго-ру. Ніхто виносити тебе не по-спішатиме. Найперше на свої сили треба буде надіятися...»

Якийсь час малий відпо-чивав, віддихуючись, і ми по-легшено зітхали: змучився. Фініш. Та даремно раділи: він знову піднімався і з ра-дісними криками клубочком котився вниз... «І де в ньому стільки енергії?» – дивува-лись, знеможені.

Нас врятувала вечірня ва-тра. Ми розпалили її, і вона заграла, мов велетенська квітка, на гірській вершині, що вже ховалася у перші су-тінки.

Андрійко заворожено й незмигтно дивився у граюче вогняне диво. Усе це для ньо-

го було вперше: вечірня висо-чність.

Кетяги ясних зірок, що низько-низько висіли над на-шими головами.

Зелено-шовковиста м'яка отава...

І село внизу, що запалюва-ло перші вогні.

Незабутня мить дитинства. Чарівна казка піднебесної осінньої гори...

В. Бондаренко

Жовтень

Співає вітер-бандурист,
Луна мелодія осіння,
З дерев спадає жовтий лист,
Вкрива дерев коріння.
Пливають лебідками хмарки,
Небес палітра синя,
Акордом хлюпають ставки,
Літає павутиння.

Олена Коваленко

Жовтень

Жовтень пензлика дістав -
Листя все пофарбував.
Жовтий-жовтий клен стоїть,
Явір, як в огні, горить.
Різнобарвним килимком
Ідуть білка з іжаком:
В нього яблучка в торбинці
Й три грибочка ще на спинці,
А у білочки горішки
Із ліщини, та три шишки.
Наносили вже багато -
Ціла купа в них, малята,
Щоб в комору заховать -
будуть взимку ласувать

Куточок кулінарії

Яблучний пиріг

Найсмачніший яблучний пиріг, тісто дуже ніжне, ароматне, тане в роті! Особливо смачно з кислими яблуками.

Інгредієнти:

Масло вершкове – 220 г
Цукор – 150 г
Яйце куряче – 3 шт.
Сметана – 1/2 скл. (стакан 250 мл) 15 – 20%, можна замінити кефіром 2,5-3,2% жирності.
Борошно – 250 г
Розпушувач тіста – 2 чайні ложки
Ванілін – на кінчику ножа
Цукор для посипання – 1 ст. л.
Яблука (500 г смачніше з зеленими, кислуватими) – 4–5 шт.

Приготування:

Жовтки відділимо від білків, білки приборемо в холодильнику. Жовтки перемішати. До розтопленого вершкового масла, додамо цукор, ванілін, добре перемішуємо, поступово додаємо жовтки і сметану. Всипаємо просіяне борошно, розпушувач і вимішуємо до однорідної консистенції. Білки

Світлана Пирогова

Шарманщик – жовтень

Музика-жовтень грає на шарманці,
Мелодія розніжено-чутлива.
Багаття згасло, в'ється димом ма́на,
В осінній день думки чомусь мінливі.
Прийшов би тихо і не потривожив,
Листом пожовклим впа́в би біля неї.
Вона, мов рожа, і рум'яна й гожа,
Мільйон не треба, досить однієї.
Осі́ннє щастя па́хне вже морозом.
Самотній лист кудись завіє вітер.
І знову ма́на: ніжно кві́тне роза,
Шарманщик-жовтень йде осіннім світом.

збиваємо міксером до стійкої піни і акуратно вмішуємо тісто.

Тісто перекладаємо в форму (у мене, діаметром 24 см). Дно форми застеляємо пергаментом, боки змащуємо маслом і обсипаємо борошном.

Яблука очищаємо від шкірки і насіння і ріжемо часточками. Викладаємо яблука на тісто по колу, зверху посипаємо цукром.

Випікаємо в добре розігрітій духовці при температурі 180-200 градусів, 45-50 хвилин. Готовий пиріг прикрашаємо цукровою пудрою з корицею.

Наталія Забіла

Жовтень

Подивись: на видноколі
Мов змінилися ліси.

Хто це їх у жовтий колір
Так барвисто покрасив?

Ось край річки жовті клени
І берези золоті.

Лиш ялиночки зелені
Залишились в самоті.

Шпи́лі Високих Та́тр прикрив перший сніг. Зима вже близько.

Г Р А Ё М О

Уважність

Знайди й обведи олівцем однакові малюнки.

